

des om at gaa ind paa en frivillig Afløsning, saaledes at de Nedskrivninger, der er i det oprindelige Lovforslag, bibeholdtes, og at man for at fremme Afløsningerne udsætter en Slags Præmie, eller hvad jeg skal kalde det, paa 10 pCt. af Afløsningssummen, naar Indfrielsen finder Sted inden Udløbet af 5 Aar, og samtidig dermed gives der dem, som afløser, en Lettelse med Hensyn til Vurderinger til Laan, baade med Hensyn til Vurderingen og med Hensyn til Stempel og Tinglæsningsgebyr.

Med Hensyn til selve Ændringsforslagene skal jeg sige, at Ændringsforslag Nr. 1 betyder, at Afløsningen bliver frivillig. Ændringsforslag Nr. 6 er stillet for at fremme Afløsningen. Kapitelstaksten for et Aar sættes først i Februar Maaned, og der skal en Del Tid til, inden Kapitelstaksterne kan beregnes, og Afgiften skal omsættes i Penge efter Kapitelstakst, for at Afløsningen kan finde Sted.

§ 5 kommer til at lyde noget anderledes end i Lovforslaget, men i Realiteten er det nøjagtigt det samme. I Lovforslaget var der ikke skelnet imellem, hvad der skulde nedskrives, fordi det var Skatter eller delvis Skatter, og hvad der skulde nedskrives af Billighedshensyn, men her er de forskellige Poster opførte hver for sig, først de, der skal nedsættes af Billighedshensyn, dernæst de, der skal have Nedsættelse, fordi de delvis er Skatter, og endelig de, der helt skal gaa ud, fordi de helt er Skatter.

Til § 7 er der stillet et Ændringsforslag under Nr. 14, hvorefter de Afløsningssummer, der betales inden 1920, faar 10 pCt.s Nedsættelse, og saa fortsættes, at ved Udlaan til Afgiftsydere til Afløsning i Henhold til denne Lov er det tilladt Kreditforeningerne at yde lavere Laan, end deres Statutter fastsætter, dog maa Laanene ikke være mindre end 100 Kr. Det er ligeledes tilladt Kreditforeningens Direktion at skønne over, om Pantet er godt nok i sig selv, og hvis det er det, behøves der ingen ny Vurdering, og endelig er de i den Anledning udfærdigede Obligationer stempelfri og kan tinglyses uden Gebyr. Laan tagne til Afløsning efter denne Lov kan prioriteres foran eventuelle Panthaveres Fordringer. Det er et Spørgsmaal, man har studset noget over, men det var et Ønske fra mange Arvefæsteres Side, og da man fra juridisk Side ikke har haft noget at indvende derimod, idet Pantet bliver saa

meget bedre, naar denne Afgift forsvinder, er det taget med. — Endelig er Bestemmelsen i § 12 om, at der skulde indkøbes Kreditforeningsobligationer for Pengene, blevet ændret til, at der skal indkøbes saadanne Obligationer, hvori umyndiges Midler kan anbringes. De øvrige Ændringer er rent redaktionelle, foranledigede ved Overgangen fra tvungen til frivillig Afløsning.

Jeg skal saa blot tilføje, at hele Udvalget er enigt om disse Ændringsforslag og indstiller dem til det høje Tings Vedtagelse.

Finansministeren (N. Neergaard):

Hensigten med Nedsættelsen af Arvefæstekommissionen og med det Regeringsforslag, som blev bygget paa dens Betænkning, var jo at skaffe en Række gamle Strids-spørgsmaal mellem Staten og private ud af Verden og at slippe af med en administrativt meget besværlig Oprævning af en Mængde Smaaaydelser, der delvis endogsaa var ansatte i Naturalier. Skønt Kommissionen nu kom til det Resultat, at Yderne intet Retskrav havde paa Ophævelse eller Nedsættelse af Afgifterne, erkendtes det dog, at Billighed talte for i en Del Tilfælde at yde Nedsættelse, og om disse Nedsættelsers Størrelse naaedes der Enighed i den nedsatte Kommission. For at være sikker paa, at Sagen endelig kom ud af Verden efter en vis Aarrækkes Forløb, foreslog man at indrette Afløsningen som en Tvangsafløsning, der dog, naar man skulde være sikker paa ikke at komme til at gaa nogen af Afgiftsyderne for nær, maatte indrettes saaledes, at ingen kom til at svare større aarligt Beløb, end han hidtil havde svaret. Naar dette skulde naas, i Forbindelse med, at man vilde opnaa, at det hele Forhold skulde være bragt ud af Verden i Løbet af 60 Aar, er det klart, at det kun kunde ske ved at give Yderne det særdelvis lempelige Vilkaar, at det Restbeløb af Afløsningssummen, som i den 60 Aars Periode blev indestaaende i Ejendommen, kun skulde forrentes til Statskassen med 3 1/2 pCt., saaledes at det øvrige af den 4 pCt.s Ydelse skulde betragtes som Afdrag. Det er klart, at naar man kapitaliserede ved at multiplicere med 25, altsaa efter en Rentefod af 4 pCt., og man kun stipulerede en Forrentning af Restafløsningssummerne med 3 1/2 pCt., saa laa heri en Gave fra Staten til Afløserne paa op imod 1 1/4 Million Kr.

Under Forhandlingerne i Landstingsudvalget viste det sig nu, at Regeringsfor-